

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

Z I L A

F R A N E L L E R

Tebi tudi, Zila, v tesno
ječo ujeli so pritoke,
v strugo novo silne boke
speli z leve ti na desno!

Ali kaj bi tebi ječa:
noč in dan ob stene biješ,
besno v trde plošče riješ,
po širinah koprneča.

V hudourju više, više
razdivjane pneš valove
in mostiče in jezove —
dlan jih tvoja kar pobriše.

Skale lomiš, hraste ruješ,
in zropoče zadnja brana,
strujam svojim le predana,
bregu zopet zakraljuješ.

Tisočzoba se leskeče
krona tebi v solnčnem zlati,
a iz pen ko iz srebra ti
plašč po ramah dolg se vleče.

Veš... kraljična le v pravljici
krasna si: tvoj rod začaran,
s tujim slovom je prevaran
na ušesu in zenici,

da šumenja ne umeje,
da blestenja ti ne čuti,
slepec, glušec, v robstva kruti
blodnji mimo tebe speje.

N E Z N A N A

Neznana, ki v sanjah te budnih iščem,
skrivnosten je in dolg do tebe pot,
cestám odljudna, tuja si tržiščem
in dom ne zvabi te v svoj tesni kot!

O, da mi bilo romarju dozreti
dežele bi devete zlati pas,
biló iz bledih mi kopren oteti
v podobo jasno čudežni tvoj kras.

Lovil te gibko srno že v ogradi,
srebrno ribo sem na dnu jezér
in slutil in sledil te, ko spomladi
bil slavčjega je petja poln večer.

Iz belih mi narcis pokojno dihaš,
omamljaš me iz purpurnih vrtnic,
ženám iz vranjih tliš zenic, nasmihaš
z otroških meni, solnčnatih se lic.

Razlita v dneve si, v noči mi črne —
a kje pramenom vrêlo, kje je luč,
da lučke blodne vse mi v eno zgrne,
pritrnim kje je zvokom rešnji ključ?

Odmeve čujem, le odseve gledam —
ti pa v obzorja mi se daljni lok
izmikaš, nepriklicna vsem besedam,
objemu nedosežna plahih rok.

S E R E N I S S I M A

Z G O D O V I N S K I R O M A N — J O Ž E P A H O R

VI.

(Nadaljevanje.)

Golja je uredil novo stanovanje in začutil, da se pričinja novo življenje, ki ga doslej ni poznal. Hkrati je začutil, da ni več tiste razlike med njim, častnikom ljudovlade, in med hčerjo enega prvih mož Serenissime, Nevo, ki jo je gledal še pred kratkim kakor v nepristopni dalji. Čuvstvo, ki ga je sam sebi prikrival, ko sta se bila prvič srečala, se je razbohotilo v plamenečo željo, da bi že spet videl lepo dekle, da bi bil v njeni bližini, da bi govoril z njo. O prostem času se je nalašč sprehajal na takih mestih, kjer jo je upal najti, ter je mislil, kaj ji mora povedati. Izbiral je besede, da bi ne bil tako neokreten kot oni lepi večer, toda Mocenigove hčere ni bilo, in žalost mu je legala v srce, ko se je vračal.

Dasi je imel vsak dan službo na galeji, vendar se še ni bil srečal s svojimi tovariši mornarji, ki se jih je malone bal videti v svoji častniški obleki. Posebno Lorenzu bi se bil rad izognil, rajši kot vsakemu drugemu, ker je vedel, da mu ne bo prizanesel.

Vendar je bil Goljev strah odveč. Prav tiste dni je moral večji oddelek vojaštva na beneške lagune, kjer so spravljali ogromne množine soli s salin v skladišča. V zameno za sol, ki so jo Benečani znali zavarovati s pogodbami in z orožjem kot monopol, in